

สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์

(United Arab Emirates-UAE)

เมืองหลวง กรุงอาบูดาบี

ที่ตั้ง ภูมิภาคตะวันออกกลาง ระหว่างเส้นละติจูดที่ 22-26 องศา 5 ลิปดาเหนือ และระหว่างเส้นลองจิจูดที่ 51-56 องศา 5 ลิปดาตะวันออก ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของคาบสมุทรอาระเบีย ริมอ่าวเปอร์เซีย มีพื้นที่ 83,600 ตร.กม. ใหญ่เป็นอันดับ 116 ของโลก และมีขนาดประมาณ 1 ใน 6 ของไทย รัฐที่ใหญ่ที่สุดของ UAE คือ รัฐอาบูดาบี ซึ่งมีพื้นที่ 67,340 ตร.กม. (ประมาณ 87% ของ UAE) ส่วนรัฐที่เล็กที่สุด คือ รัฐอัจญ์มาน ซึ่งมีพื้นที่ 260 ตร.กม. มีชายแดนทางบกยาว 1,066 กม. และมีชายฝั่งยาว 1,318 กม.

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดกับอ่าวเปอร์เซีย (ประมาณ 1,000 กม.)
ทิศตะวันออก	ติดกับอ่าวโอมาน ช่องแคบฮอร์มุซ และโอมาน (609 กม.)
ทิศใต้และตะวันตก	ติดกับซาอุดีอาระเบีย (457 กม.)

ภูมิประเทศ ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ 1) พื้นที่ส่วนใหญ่ตั้งอยู่บนคาบสมุทรอาระเบีย เช่น พื้นที่ในภาคเหนือ ซึ่งเป็นชายฝั่งที่ทอดตัวยาวไปตามแนวชายฝั่งตอนล่างของอ่าวเปอร์เซียหรืออ่าวอาหรับ เหมาะกับการสร้างท่าเรือ ส่วนพื้นที่ภาคใต้ ตะวันออก และตะวันตก เป็นทะเลทรายกว้างใหญ่ บรรจุกับอัครุบอัลคอลลี (Empty Quarter) เป็นเขตทะเลทรายทุรกันดารทางใต้ของซาอุดีอาระเบีย และมีโอเอซิสที่สำคัญ 2 แห่ง ได้แก่ ลีวา และอัลบुरอัยมี เป็นแหล่งน้ำใต้ดินขนาดใหญ่ที่เพียงพอต่อการจัดตั้งเป็นชุมชนถาวร และการเพาะปลูก และ 2) ดินแดนหมู่เกาะในอ่าวเปอร์เซียหลายร้อยเกาะ บางแห่งยังมีปัญหาพิพาทในการอ้างกรรมสิทธิ์กับกาตาร์และอิหร่านซึ่งเป็นประเทศเพื่อนบ้าน อย่างไรก็ตาม เกาะขนาดเล็กและแนวปะการังจำนวนมาก รวมทั้งแนวสันทรายที่เปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลาตามกระแสน้ำและลมพายุ ทำให้การเดินทางเรือใกล้แนวชายฝั่งต้องใช้ความระมัดระวัง พื้นที่การเกษตรทั้งหมดในประเทศ 4.6%

ภูมิอากาศ มี 2 ฤดู ได้แก่ ฤดูร้อน พ.ค.-ก.ย. อากาศร้อนจัดและความชื้นสูง อุณหภูมิประมาณ 32-48 องศาเซลเซียส เฉพาะอย่างยิ่ง ก.ค.-ส.ค. เป็นช่วงที่ร้อนที่สุดของปี โดยบริเวณที่ราบชายฝั่งทะเล อาจมีอุณหภูมิสูงกว่า 50 องศาเซลเซียส ฤดูหนาว ต.ค.-เม.ย. อากาศไม่หนาวมากนัก อุณหภูมิเฉลี่ย 15-30 องศาเซลเซียส โดยช่วง พ.ย.-มี.ค. อาจมีฝนตกเล็กน้อย ส่วนช่วง ม.ค.-ก.พ. อากาศจะเย็นกว่าปกติ มีอุณหภูมิประมาณ 10-14 องศาเซลเซียส ภัยธรรมชาติที่ประสบเป็นประจำ ได้แก่ พายุฝุ่นทรายที่สร้างปัญหาด้านทัศนวิสัยอย่างรุนแรง

ประชากร 12,627,382 คน เป็นชาว UAE ประมาณ 1,400,000 คน (11.50%) และผู้ย้ายถิ่นเข้าประเทศประมาณ 11,200,000 คน (88.50%) เป็นชาวอินเดียมากที่สุด ประมาณ 4,750,000 คน (37.96%) รองลงมา เป็นชาวปากีสถาน (16.72%) บังคลาเทศ (7.38%) ฟิลิปปินส์ (6.89%) อิหร่าน (4.72%) อียิปต์ (4.23%) และอื่น ๆ (10.62%) อัตราส่วนประชากรจำแนกตามอายุ: วัยเด็ก (0-14 ปี) 15.12% วัยรุ่นถึงวัยกลางคน (15-64 ปี) 82.97% และวัยชรา (65 ปีขึ้นไป) 1.92% (ข้อมูลเมื่อ ต.ค.2567 ของบริษัท Global Media Insight ในรัฐดูไบ UAE) อายุขัยเฉลี่ยของประชากรโดยรวม 83.1 ปี อายุขัยเฉลี่ยเพศชาย 82.2 ปี อายุขัยเฉลี่ยเพศหญิง 84.2 ปี อัตราการเกิด 9.8 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการตาย 1.0 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการเพิ่มของประชากร 3.41% (ประมาณการปี 2567 ของ UN)

ศาสนา ศาสนาประจำชาติ คือ อิสลาม มีผู้นับถือ 76.9% (ขณะนี้ประมาณ 61% และชีอะฮ์ประมาณ 15%) คริสต์ 9% และศาสนาอื่น ๆ (ฮินดู พุทธ ยิว) 15%

ภาษา ภาษาอาหรับเป็นภาษาราชการ แต่ใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ ในแรงงานชาวต่างชาติ เช่น ภาษาฮินดี ภาษา Malayam (ภาษาท้องถิ่นของรัฐเกรละทางภาคใต้ของอินเดีย) ภาษาอูรดู ภาษาปาทาน ภาษาตากาล็อก และภาษาฟาร์ซี

การศึกษา อัตราการรู้หนังสือ 98% การศึกษาระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ และมีสภาการศึกษาของแต่ละรัฐทำหน้าที่ขับเคลื่อนนโยบายด้านการศึกษาของรัฐบาล นักเรียนชาว UAE ที่เข้าศึกษาในโรงเรียนของรัฐได้รับการศึกษาฟรี ภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอน คือ ภาษาอาหรับ และภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีโรงเรียนรัฐและเอกชน รวมถึงโรงเรียนเอกชนนานาชาติทั่วประเทศรวมกว่า 1,260 แห่ง การศึกษาระดับอุดมศึกษา มีมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้แก่ UAE University, Zayed University และ Higher Colleges of Technology และมหาวิทยาลัยเอกชน ได้แก่ American Universities of Sharjah and Dubai, Sharjah University, Abu Dhabi University, Al Hosn University, Khalifa University of Science and Technology และ Masdar Institute for Science and Technology รวมทั้งมีมหาวิทยาลัยต่างชาติที่เข้าไปจัดตั้งวิทยาเขตใน UAE เช่น มหาวิทยาลัย Sorbonne ของฝรั่งเศส New York University และ Johns Hopkins' Bloomberg School of Public Health ของสหรัฐฯ

การก่อตั้งประเทศ ดินแดนที่เป็น UAE ในปัจจุบันเคยเป็นส่วนหนึ่งของ Trucial States หรือ Trucial Sheikdoms ซึ่งเรียกตามชื่อตกลงหยุดยั้งทางทะเลที่จัดทำขึ้นเมื่อปี 2396 ระหว่างสหราชอาณาจักรกับผู้นำ (เชค หรือ อมีร์) ชาวอาหรับเผ่าต่าง ๆ ในดินแดนนี้ รวม 9 รัฐ ได้แก่ กาดาร์ บาร์เรน อาบูดาบี ดูไบ ชาร์จาห์ (ซารีเกาะห์) อัจญ์มาน อุมมุลกุไวน์ รอสอัลคอยมะฮ์ และฟูยัยเราะฮ์ เพื่อเป็นหลักประกันว่าเส้นทางการค้าทางเรือของสหราชอาณาจักรไปยังอินเดียจะไม่ถูกรบกวน ต่อมาเมื่อปี 2435 ทั้งสองฝ่ายลงนามในสนธิสัญญาที่ระบุว่า สหราชอาณาจักรจะให้การอารักขารัฐเหล่านี้จากการรุกรานทั้งทางบกและทางทะเล จนกระทั่งปี 2511 สหราชอาณาจักรประกาศความต้องการที่จะยุติการอารักขาให้รัฐเหล่านี้ทราบ และยืนยันการตัดสินใจดังกล่าวอีกครั้งเมื่อ มี.ค.2514 ผู้นำ Trucial States ทั้ง 9 รัฐ จึงหารือร่วมกันเกี่ยวกับการจัดตั้งเป็นสหภาพแห่งรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (Union of Arab Emirates) แต่ไม่ได้ข้อยุติ ทำให้บาร์เรนและกาดาร์ประกาศตัวเป็นรัฐเอกราชฝ่ายเดียว เมื่อ ส.ค. และ ก.ย.2514 ตามลำดับ ก่อนจะได้รับเอกราชอย่างสมบูรณ์เมื่อสนธิสัญญา Trucial States สิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการเมื่อ 1 ธ.ค.2514 อย่างไรก็ตาม เชค ซายิด บิน สุลฏอน อาลนะห์ยาน เจ้าผู้ครองรัฐอาบูดาบี กับเชค รอชิด บิน ซะอีด อาลมักตูม เจ้าผู้ครองรัฐดูไบ ยังมุ่งมั่นจะสถาปนาสหภาพแห่งรัฐอาหรับเอมิเรตส์ โดยจัดทำร่างรัฐธรรมนูญเตรียมไว้ล่วงหน้าก่อนจะเสนอให้เจ้าผู้ครองรัฐที่เหลือเพื่อพิจารณาผลการพบหารือของผู้นำรัฐที่เหลือ 7 รัฐ (อาบูดาบี ดูไบ ชาร์จาห์ อัจญ์มาน อุมมุลกุไวน์ รอสอัลคอยมะฮ์ และฟูยัยเราะฮ์) เมื่อ 2 ธ.ค.2514 นำไปสู่การประกาศจัดตั้งประเทศใหม่ในชื่อ “สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์” (United Arab Emirates-UAE) โดยมีอาบูดาบีเป็นเมืองหลวง พร้อมกับประกาศใช้รัฐธรรมนูญของสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ในคราวเดียวกัน โดยมี 6 รัฐเข้าร่วม ยกเว้นรอสอัลคอยมะฮ์ ที่เข้าร่วมภายหลังเมื่อต้นปี 2515

วันชาติ 2 ธ.ค. (วันสถาปนาสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์เมื่อปี 2514)

การเมือง การปกครองของ UAE ผสมผสานระหว่างระบอบสหพันธรัฐ (Federation) กับระบอบกษัตริย์ ภายใต้รัฐธรรมนูญ โดยรัฐธรรมนูญฉบับปี 2514 กำหนดให้สภาผู้ปกครองสูงสุด (Federal Supreme Council) ซึ่งประกอบด้วย เจ้าผู้ครองรัฐ (เอมีร์ หรือ Emir) ทั้ง 7 รัฐ คัดเลือกผู้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี เพื่อทำหน้าที่เป็นพระประมุขของรัฐ แต่ในทางปฏิบัติตำแหน่งประธานาธิบดีจะเป็นของเจ้าผู้ครองรัฐอาบูดาบี และตำแหน่งนรม.จะเป็นของเจ้าผู้ครองรัฐดูไบ ประธานาธิบดี UAE พระองค์ปัจจุบันคือ เชค มุฮัมมัด บิน ซายิด อาลนะห์ยาน (พระชนมพรรษา 64 พรรษา/ปี 2568) เจ้าผู้ครองรัฐอาบูดาบี ทรงดำรงตำแหน่งตั้งแต่ 14 พ.ค.2565 จากการแต่งตั้งโดยมติของสภาผู้ปกครองสูงสุด หลังเชค เคาะลีฟะฮ์ (พระเชษฐา) อดีตเจ้าผู้ครองรัฐอาบูดาบี และประธานาธิบดี UAE สวรรคตเมื่อ 13 พ.ค.2565 ส่วนรองประธานาธิบดี และ นรม.UAE พระองค์ปัจจุบันคือ เชค มุฮัมมัด บิน รอชิด อาลมักตูม (พระชนมพรรษา 76 พรรษา/ปี 2568) เจ้าผู้ครองรัฐดูไบ ซึ่งสภาผู้ปกครองสูงสุดมีมติให้ เชค มุฮัมมัด เจ้าผู้ครองรัฐดูไบ ทรงดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดี และ นรม.UAE ต่อเนื่องมาตั้งแต่ปี 2549 จนถึงปัจจุบัน

ฝ่ายบริหาร : มีสภาผู้ปกครองสูงสุด (Federal Supreme Council) ซึ่งประกอบด้วยเจ้าผู้ครองรัฐทั้ง 7 รัฐ เป็นองค์กรที่มีอำนาจสูงสุดตามรัฐธรรมนูญ แต่เจ้าผู้ครองรัฐอาบูดาบีและรัฐดูไบมีสิทธิออกเสียงยับยั้ง จัดประชุมปีละ 4 ครั้ง ทำหน้าที่วางกรอบนโยบาย ตรากฎหมาย ยกเลิกกฎหมาย และให้สัตยาบันสนธิสัญญาระหว่างประเทศ มีอำนาจในการคัดเลือกประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี ซึ่งมีวาระดำรงตำแหน่ง 5 ปี ประธานาธิบดีมีอำนาจแต่งตั้ง นรม.และ ครม. โดย ครม.มีหน้าที่ดำเนินนโยบายด้านความมั่นคง การทหาร การต่างประเทศ การให้สัญชาติ การเงิน-การธนาคาร แรงงาน การศึกษา การสาธารณสุข การสื่อสารและโทรคมนาคม การควบคุมการจราจรทางอากาศ การออกทะเบียนอนุญาตสำหรับอากาศยาน และการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ทั้งนี้ อำนาจหน้าที่อื่นใดที่ได้มอบหมายให้รัฐบาลกลางให้ถือเป็นอำนาจของแต่ละรัฐที่จะดำเนินการเองได้

ฝ่ายนิติบัญญัติ : เป็นแบบสภาเดี่ยว คือ สภาสหพันธ์แห่งชาติ (Federal National Council หรือ Majlis al-Ittihad al-Watani) มีสมาชิก 40 คน ในจำนวนนี้ 20 คน มาจากการแต่งตั้งโดยเจ้าผู้ครองรัฐแต่ละรัฐ ตามที่รัฐของตนได้รับโควตา และอีก 20 คน มาจากการเลือกตั้งโดยคณะผู้เลือกตั้ง 398,879 คน วาระการดำรงตำแหน่ง 4 ปี การเลือกตั้งครั้งหลังสุดมีขึ้นเมื่อ 7 ต.ค.2566 และครั้งต่อไปจะมีขึ้นใน ต.ค.2570 มีอำนาจที่จำกัดแค่เพียงตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลด้วยการให้คำแนะนำ รวมทั้งอภิปรายร่างงบประมาณประจำปีและร่างกฎหมายอื่น ๆ แต่ไม่มีอำนาจแก้ไขหรือยับยั้งการออกกฎหมาย นอกจากนี้ ยังอภิปรายเกี่ยวกับสนธิสัญญาระหว่างประเทศ แต่ไม่มีอำนาจในการให้สัตยาบัน ส่วนการจัดตั้งพรรคการเมืองไม่สามารถทำได้ เนื่องจากทางการไม่อนุญาต

ฝ่ายตุลาการ : มีความเป็นอิสระตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ โดยมีศาลสูงสุดแห่งสหพันธรัฐ (Federal Supreme Court) ซึ่งประธานศาลสูงสุดและคณะผู้พิพากษารวม 4 คน มาจากการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดีและได้รับการอนุมัติจากสภาผู้ปกครองสูงสุด ระบบศาลสูงสุดแห่งสหพันธ์แบ่งเป็นศาลปกติที่

พิจารณาคดีอาญา คดีแพ่ง และพาณิชย์ โดยใช้ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร (Civil Law) กับศาสนาอิสลามที่พิจารณาคดีครอบครัวและมรดก รวมทั้งข้อขัดแย้งทางศาสนา โดยใช้บทบัญญัติของศาสนาอิสลาม (ชารีอะฮ์) อย่างไรก็ตาม รัฐบาลและรัฐรอฮอัลคอยมะฮ์ไม่ได้ขึ้นกับศาลสูงสุดแห่งสหพันธ์ นอกจากนี้ แต่ละรัฐยังมีศาลยุติธรรมของตนเองแยกต่างหากจากศาลสูงสุดแห่งสหพันธ์

เศรษฐกิจ ระบบเศรษฐกิจแบบเสรี และเป็นประเทศในภูมิภาคตะวันออกกลางที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับ 2 รองจากซาอุดีอาระเบีย มีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูง โดยกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) จัดให้ UAE เป็นประเทศพัฒนาแล้วและมีรายได้สูงมาตั้งแต่ปี 2557 ขณะที่ World Economic Forum จัดให้ UAE อยู่ในกลุ่มประเทศที่มีความก้าวหน้าในการพัฒนาเศรษฐกิจมากที่สุดของโลก ส่วนสถาบันการศึกษานานาชาติหรือ Institute for Management Development (IMD) ในสวิตเซอร์แลนด์ ประเมินขีดความสามารถในการแข่งขันและประสิทธิภาพด้านเศรษฐกิจของ UAE เมื่อ พ.ศ.2567 อยู่ที่อันดับ 7 ของประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งหมด 67 ประเทศทั่วโลก

การค้นพบแหล่งน้ำมันในรัฐอาบูดาบีและผลิตเพื่อส่งออกได้เป็นครั้งแรกเมื่อปี 2505 ตามมาด้วยการส่งออกน้ำมันของรัฐคูไบเมื่อปี 2512 ซึ่งเกิดขึ้นก่อนการรวมประเทศ ปรับเปลี่ยนเศรษฐกิจของรัฐเล็ก ๆ เหล่านี้จากที่เคยพึ่งพาการค้าไข่มุกและการประมงเป็นหลักไปเป็นพึ่งพาการส่งออกน้ำมันและก๊าซธรรมชาติซึ่งเป็นรายได้ภาครัฐที่สำคัญที่สุด และถูกนำมาใช้พัฒนาประเทศด้านต่าง ๆ จนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ สภาพที่ตั้งของประเทศที่อยู่ระหว่างภูมิภาคเอเชีย ยุโรป และแอฟริกา เป็นปัจจัยที่ทำให้ UAE กลายเป็นศูนย์กลางการค้า การธนาคาร และการคมนาคมในตะวันออกกลาง โดยเฉพาะการเป็นแหล่งขนถ่ายและส่งต่อสินค้าไปยังประเทศอื่น ๆ ทั้งในและนอกภูมิภาค

รัฐบาล UAE กำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม (Abu Dhabi Economic Vision 2030) ระยะ 25 ปี (ระหว่างปี 2548-2573) แบ่งเป็น 4 ช่วง ได้แก่ ระยะที่ 1 (Pre-Vision) ระหว่างปี 2548-2549 ระยะที่ 2 ระหว่างปี 2550-2556 ระยะที่ 3 ระหว่างปี 2557-2562 และระยะที่ 4 ระหว่างปี 2563-2573 โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและทรัพยากรมนุษย์ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน และการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการภาครัฐ ทั้งนี้ การพัฒนาเศรษฐกิจภายใต้ Abu Dhabi Economic Vision 2030 รัฐบาลเร่งส่งเสริมการค้าและการลงทุนในประเทศ การเพิ่มบทบาทภาคเอกชนให้มีส่วนร่วมพัฒนาและสร้างความหลากหลายทางเศรษฐกิจ รวมทั้งสนับสนุนให้ต่างชาติเข้ามาลงทุนในเขตเศรษฐกิจเสรี (Economic Free Zone) เน้นการลงทุนในอุตสาหกรรมผลิตอะลูมิเนียม ปิโตรเคมี การบินและอวกาศ เวชภัณฑ์ การท่องเที่ยว เทคโนโลยีด้านพลังงานและพลังงานทางเลือก รวมถึงการใช้ UAE เป็นฐานกระจายสินค้า

ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน รัฐบาลเร่งส่งเสริมการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่หลายแห่งรวมมูลค่ากว่า 350,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เช่น การก่อสร้างอาคาร Burj Khalifa อาคารสูงที่สุดในโลกที่เปิดอย่างเป็นทางการเมื่อ 4 ม.ค.2553 การสร้างท่าอากาศยานนานาชาติ Al Maktoum ที่ใช้งบประมาณก่อสร้างมากที่สุดในโลก เมื่อปี 2553 และโครงการก่อสร้าง Masdar City เมืองเศรษฐกิจใหม่ทางตะวันออก-

เฉียงใต้ของรัฐอาบูดาบี โดยมีเป้าหมายให้เป็นศูนย์กลางด้านการวิจัยพัฒนาและธุรกิจพลังงานทางเลือกแบบครบวงจร พร้อมจัดตั้งเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษ (Special Economic Zone) ที่สามารถรองรับประชากรประมาณ 40,000 คน รวมทั้งโรงงานและบริษัทมากกว่า 100 แห่ง คาดว่าจะแล้วเสร็จในปี 2573

นโยบายเศรษฐกิจที่สำคัญ ได้แก่ การสร้างความหลากหลายทางเศรษฐกิจ ด้วยการส่งเสริมภาคการบริการและการผลิตในอุตสาหกรรม เพื่อลดการพึ่งพารายได้จากน้ำมันและการส่งเสริมการจ้างแรงงานชาว UAE (Emiratization) เพื่อลดการพึ่งพาแรงงานต่างชาติ

ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญ : น้ำมันดิบ มีปริมาณสำรองที่พิสูจน์ทราบแล้วประมาณ 113,000 ล้านบาร์เรล กำลังการผลิตวันละ 2,944 ล้านบาร์เรล และส่งออกได้วันละ 2,651 ล้านบาร์เรล ก๊าซธรรมชาติ มีปริมาณสำรองที่พิสูจน์ทราบแล้ว 8,210 ล้านลูกบาศก์เมตร กำลังการผลิตวันละ 56,686 ล้านลูกบาศก์เมตร และส่งออกได้วันละ 4,756 ล้านลูกบาศก์เมตร (ข้อมูลเมื่อปี 2566 ของ OPEC)

สกุลเงิน ตัวย่อสกุลเงิน : ดิราห์ม (Dirham - AED)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 3.67 ดิราห์ม : 1 ดอลลาร์สหรัฐ

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 9.02 บาท : 1 ดิราห์ม (ต.ค.2567)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) : 908,930 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณการปี 2568 ของ IMF)

อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ : 5.1%

ดุลบัญชีเดินสะพัด : 46,890 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

อัตราเงินเฟ้อ : 2.1%

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี : 51,290 ดอลลาร์สหรัฐ

ทุนสำรองเงินตราต่างประเทศและทองคำ : 189,490 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณการปี 2566 ของธนาคารโลก)

แรงงาน : 6,668,172 คน

อัตราการว่างงาน : 2.71%

ดุลการค้าต่างประเทศ : เกินดุล 39,090 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณการปี 2566 ของ IMF)

มูลค่าการส่งออก : 487,778 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าส่งออกสำคัญ : น้ำมันดิบและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมอื่น ๆ (56.9%) ผลิตภัณฑ์และสินค้าอุตสาหกรรมต่าง ๆ (34.5%) เช่น เครื่องจักรกลไฟฟ้า คอมพิวเตอร์ ยานพาหนะ ผลิตภัณฑ์พลาสติก อากาศยาน ผลิตภัณฑ์การเกษตรและอาหาร (4.4%) สินค้าอื่น ๆ รวมถึงการส่งออกสินค้าต่อไปประเทศที่สาม (re-export) (4.2%)

ประเทศส่งออกสินค้าสำคัญ : ซาอุดีอาระเบีย อินเดีย อิรัก สหภาพยุโรป ฮองกง จีน สวิตเซอร์แลนด์ โอมาน อิหร่าน คูเวต สหรัฐฯ เบลเยียม และบาร์เรน

มูลค่าการนำเข้า : 448,688 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้านำเข้าสำคัญ : ผลิตภัณฑ์และสินค้าอุตสาหกรรมต่าง ๆ (63.3%) ผลิตภัณฑ์การเกษตรและอาหาร (8%)

เช่น น้ำตาลทราย ข้าว เนื้อสัตว์และเครื่องในสัตว์ปีก เชื้อเพลิงและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมต่าง ๆ (21.6%) และสินค้าอื่น ๆ (7.2%)

ประเทศนำเข้าสินค้าสำคัญ : จีน สหภาพยุโรป อินเดีย สหรัฐฯ ญี่ปุ่น เยอรมนี ตุรกี สหราชอาณาจักร อิตาลี ฮังการี และฝรั่งเศส

การทหาร เมื่อปี 2566 UAE ใช้งบประมาณด้านการทหาร 20,744 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (4.07% ของ GDP) นอกจากนี้ UAE ยังเป็นเจ้าภาพจัดงาน International Defence Exhibition & Conference (IDEX) ซึ่งเป็นงานจัดแสดงอาวุธและการประชุมด้านการทหารที่ใหญ่ที่สุดในตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ (MENA) เป็นประจำทุก 2 ปี โดยปี 2568 มีกำหนดจัดขึ้นระหว่าง 17-21 ก.พ.2568 ขณะเดียวกัน UAE เป็นพันธมิตรทางทหารกับสหรัฐฯ โดยอนุญาตให้ ทอ. และ ทร.สหรัฐฯ เข้าใช้ฐานทัพอากาศ Al Dhafra ของ ทอ.UAE (ตั้งอยู่ทางใต้ของรัฐอาบูดาบี) และท่าเรือ Jabel Ali ที่รัฐดูไบ เป็นฐานส่งกำลังบำรุงสนับสนุนปฏิบัติการทางทหารของสหรัฐฯ ในช่วงสงครามอ่าวเปอร์เซียเมื่อปี 2534 เพื่อช่วยปลดปล่อยคูเวตจากการรุกรานของอิรัก สงครามอัฟกานิสถานเมื่อปี 2544 เพื่อโค่นล้มกลุ่มตอลิบาน สงครามอิรักเมื่อปี 2546 เพื่อโค่นล้มประธานาธิบดีซัดดัม ฮุสเซน และสงครามต่อต้านการก่อการร้ายใน Horn of Africa โดยมีทหารสหรัฐฯ ประจำการใน UAE ประมาณ 5,000 นาย และทั้งสองประเทศยังลงนามข้อตกลงความร่วมมือด้านกลาโหม (Defence Cooperation Agreement-DCA) เมื่อ พ.ศ.2560 เพื่อยกระดับและส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนทางการทหาร รวมถึงความร่วมมือด้านการป้องกันและรักษาความมั่นคงปลอดภัยในภูมิภาคตะวันออกกลาง ปัจจุบัน UAE ยังอนุญาตให้ฝรั่งเศสเข้าไปตั้งฐานทัพถาวร Peace Camp ที่ฐานทัพอากาศ Al Dhafra และฐานทัพเรือที่ท่าเรือ Mina Zayed ทางตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐอาบูดาบี บริเวณชายฝั่งใกล้ช่องแคบฮอร์มุซในอ่าวอาหรับ/อ่าวเปอร์เซียตั้งแต่ พ.ศ.2552 โดยมีทหารฝรั่งเศสประจำการประมาณ 650 นาย รวมทั้งกองกำลังต่างชาติจากออสเตรเลีย 400 นาย สหราชอาณาจักร 100 นาย และเกาหลีใต้ 170 นาย ประจำการใน UAE ด้วย

กองทัพแห่งชาติของ UAE มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า กองกำลังป้องกันสหภาพ (Union Defence Force-UDF) กองบัญชาการอยู่ที่อาบูดาบี กำลังพลรวมประมาณ 63,000 นาย รับผิดชอบการปกป้องอธิปไตยและบูรณาการแห่งดินแดนของรัฐทั้ง 7 ของ UAE ประกอบด้วย ทบ. ทร. และ ทอ. โดยประธานาธิบดี UAE ทรงเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดโดยตำแหน่ง

ทบ. มีกำลังพล 44,000 นาย อาวุธสำคัญ ได้แก่ ถ. MBT รุ่น Leclerc จำนวน 268 คัน และรุ่น AMX-30 จำนวน 45 คัน ถ. LT/TK รุ่น FV 101 Scorpion จำนวน 76 คัน ยานยนต์ลาดตระเวนหุ้มเกราะ (RECCE) รุ่น AML-90 จำนวน 49 คัน รถทหารราบ (IFV) รุ่น Rabdan จำนวน 400 คัน รถสายพานลำเลียงหุ้มเกราะ (APC) รุ่น AAPC จำนวน 136 คัน รุ่น EE-11 Urutu จำนวน 120 คัน รุ่น AMV จำนวน 45 คัน และรุ่น VAB จำนวน 20 คัน ยานยนต์หุ้มเกราะป้องกันการลาดตระเวน (PPV) รุ่น Caiman จำนวน 460 คัน รุ่น Maxxpro LWB จำนวน 680 คัน รุ่น Nimr Hafeet 630A จำนวน 150 คัน และรุ่น Nimr Hafeet จำนวน 45 คัน ยานยนต์หุ้มเกราะอเนกประสงค์ (AUV) รุ่น M-ATV จำนวน 650 คัน รุ่น VBL จำนวน 24 คัน รุ่น Nimr Adjban และรุ่น Nimr Jais (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) อาวุธปล่อยต่อต้านรถถัง (MSL) แบบ self-

propelled รุ่น HOT จำนวน 20 ลูก และรุ่น Nimr Adjban 440A จำนวน 115 ลูก และแบบ MANPATS รุ่น FGM-148 Javelin รุ่น Milan และรุ่น TOW (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ปืนไร้แรงสะท้อนถอยหลัง (RCL) รุ่น Carl Gustav (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ปืนใหญ่ต่อสู้อากาศยาน แบบ self-propelled รุ่น G-6 จำนวน 78 กระบอก รุ่น M109A3 จำนวน 85 กระบอก แบบลากจูง (TOWED) รุ่น L118 จำนวน 73 กระบอก รุ่น Type-59-I จำนวน 20 กระบอก และรุ่น AH-4 จำนวน 6 กระบอก แบบ MRL รุ่น Firos-25 จำนวน 24 กระบอก รุ่น Jobaria จำนวน 18 กระบอก รุ่น SR5 จำนวน 24 กระบอก รุ่น M142 HIMARS จำนวน 32 กระบอก รุ่น K239 จำนวน 12 กระบอก และรุ่น 9A52 Smerch จำนวน 6 กระบอก แบบ MOR รุ่น Brandt (81 mm) จำนวน 20 กระบอก รุ่น L16 จำนวน 114 กระบอก รุ่น Brandt (120 mm) จำนวน 21 กระบอก และรุ่น RG-31 MMP Agrab Mk2 จำนวน 96 กระบอก ขีปนาวุธแบบพื้นสู่อากาศ (SRBM) รุ่น Hwasong จำนวน 6 ลูก และรุ่น MGM-168 ATACMS (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ขีปนาวุธแบบพื้นสู่อากาศ (SAM) แบบ Point-defence รุ่น Mistral (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) และอากาศยานไร้คนขับสำหรับภารกิจรวบรวมข่าวกรอง ตรวจตรา และลาดตระเวน (ISR) รุ่น Seeker II (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน)

ทร. มีกำลังพล 2,500 นาย มีเรือประเภทต่าง ๆ รวมมากกว่า 40 ลำ ที่สำคัญ ได้แก่ เรือฟริเกต ติดตั้งขีปนาวุธ (FFGHM) ชั้น Bani Yas จำนวน 1 ลำ เรือฟริเกตและเรือคอร์เวตติดตั้งขีปนาวุธต่อต้านเรือและขีปนาวุธแบบพื้นสู่อากาศ (FSGHM/FSGH) ชั้น Abu Dhabi จำนวน 1 ลำ และชั้น Baynunah จำนวน 6 ลำ เรือตรวจการณ์ชายฝั่งติดตั้งขีปนาวุธนำวิถี (PCFGM/PCGM) ชั้น Mubarraz จำนวน 2 ลำ ชั้น Muray Jib จำนวน 2 ลำ และชั้น Ganthoot จำนวน 2 ลำ เรือตรวจการณ์ชายฝั่ง (PCFG) ชั้น Ban Yas จำนวน 6 ลำ เรือตรวจการณ์เร็วติดตั้งขีปนาวุธต่อต้านเรือ (PBF) ชั้น Butinah จำนวน 12 ลำ เรือตรวจการณ์เร็ว (PBF) ชั้น Ghannatha จำนวน 12 ลำ เรือทำลายทุ่นระเบิดใต้น้ำ (MHO) ชั้น Al Murjan (Frankenthal Type-332 ของเยอรมนี) จำนวน 1 ลำ เรือยกพลขึ้นบกขนาดใหญ่ (LST) ชั้น Alquwaisat จำนวน 3 ลำ เรือระบายพลขนาดกลาง (LCM) ชั้น Al Feyi จำนวน 3 ลำ ชั้น ADSB 42m จำนวน 2 ลำ เรือระบายพลขนาดเล็ก (LCP) ชั้น Fast Supply จำนวน 4 ลำ เรือระบายพล/รถถัง (LCT) ชั้นต่าง ๆ จำนวน 10 ลำ เรือส่งกำลังบำรุงและสนับสนุนภารกิจทางเรือ (AFS) ชั้นต่าง ๆ จำนวน 3 ลำ

ทอ. มีกำลังพลประมาณ 4,500 นาย มีอากาศยานประเภทต่าง ๆ ประจําการมากกว่า 148 เครื่อง อากาศยานสำคัญ ได้แก่ บ.ขับไล่และโจมตีภาคพื้นดิน (FGA) รุ่น F-16E จำนวน 54 เครื่อง รุ่น F-16F จำนวน 24 เครื่อง รุ่น Mirage 2000-9DAD จำนวน 13 เครื่อง และรุ่น Mirage 2000-9EAD จำนวน 37 เครื่อง บ.ลาดตระเวน (ISR) รุ่น Mirage 2000 RAD จำนวน 6 เครื่อง บ.ติดตั้งระบบข่าวกรองทางสัญญาณ (SIGINT) รุ่น Global 6000 จำนวน 1 เครื่อง บ.ลำเลียงและเติมน้ำมันกลางอากาศ (TPT/TKR) รุ่น A330 MRTT จำนวน 3 เครื่อง บ.ลำเลียง TPT รุ่น C-17A จำนวน 8 เครื่อง รุ่น C-130H จำนวน 3 เครื่อง รุ่น C-130H-30 จำนวน 1 เครื่อง รุ่น L-100-30 จำนวน 2 เครื่อง รุ่น C295W จำนวน 5 เครื่อง รุ่น CN235 จำนวน 4 เครื่อง และรุ่น P.180 จำนวน 2 เครื่อง ฮ.อเนกประสงค์ (MRH) รุ่น AW139 จำนวน 12 เครื่อง และรุ่น Bell 412 จำนวน 9 เครื่อง ฮ.ลำเลียง (TPT) รุ่น AW109K2 จำนวน 3 เครื่อง และรุ่น Bell 407 จำนวน 1 เครื่อง อากาศยานไร้คนขับสำหรับภารกิจ Combat ISR รุ่น Wing Loong I หรือ GJ-1 (ของจีน) และรุ่น Wing Loong II

(ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) อากาศยานไร้คนขับสำหรับภารกิจรวบรวมข่าวกรอง ตรวจตรา และลาดตระเวน (ISR) รุ่น RQ-1E Predator XP (ของสหรัฐฯ) (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ซีปนาวุธนำวิถีแบบอากาศสู่อากาศ (AAM) รุ่น AIM-9L Sidewinder รุ่น R-550 รุ่น AIM-9X Sidewinder II รุ่น Mica และรุ่น AIM-120B/C (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ซีปนาวุธนำวิถีแบบอากาศสู่พื้น (ASM) รุ่น AGM-65G Maverick และรุ่น Hakeem (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ซีปนาวุธต่อต้านเรดาร์ (ARM) รุ่น AGM-88C HARM (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) จรวดร่อน (ALCM) รุ่น Black Shaheen (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) และระเบิดนำวิถีทำลายภาคพื้นดินรุ่น Al Tariq และรุ่น GBU12/58 Paveway II (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน)

นอกจากนี้ ยังมีกองกำลังประจำรัฐ 3 แห่งที่รับผิดชอบการปกป้องอธิปไตยของรัฐเป็นการเฉพาะ โดยมีสถานะเป็นกองบัญชาการระดับภาค (Regional Commands) ของ UDF ได้แก่ 1) Abu Dhabi Defence Force (ADDF) ของรัฐอาบูดาบี มีกำลังพลประมาณ 15,000 นาย และประจำการเรือตรวจการณ์เร็ว 4 ลำ และเครื่องบินทิ้งระเบิด/ขับไล่รุ่น Hawker Hunter จำนวน 12 เครื่อง 2) Dubai Defence Force (DDF) ของรัฐดูไบ กำลังพลเป็นทหารราบ รวมทั้งสิ้นกว่า 20,000 นาย และ 3) Ras al Khaymah Defence Force (RAKDF) ของรัฐรอฮัลคอยมะฮ์ กำลังพลประมาณ 900 นาย

ส่วนกองกำลังพิเศษอื่น ๆ ได้แก่ 1) กองกำลังป้องกันภัยทางอากาศ ไม่ปรากฏข้อมูลกำลังพล มีการประจำการซีปนาวุธแบบพื้นสู่อากาศ (SAM) พิสัยไกล รุ่น Barak LRAD จำนวนมากกว่า 2 ลูก รุ่น M902 Patriot PAC-3 จำนวน 37 ลูก พิสัยปานกลางรุ่น Cheongung II พิสัยใกล้รุ่น Crotale แบบ Point-defence รุ่น RBS-70 รุ่น Rapier รุ่น 9K38 Iгла และรุ่น Mistral (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) รวมทั้งติดตั้งระบบป้องกันซีปนาวุธระดับเพดานบินสูง (THAAD) ของสหรัฐฯ มาตั้งแต่ปี 2559 2) กองกำลังพิทักษ์ประธานาธิบดี (Presidential Guard) กำลังพล 12,000 นาย โดยมีหน่วย Special Operations Command (SOC) ปฏิบัติภารกิจต่อต้านการก่อการร้ายภายในประเทศโดยเฉพาะ มีการประจำการรถถัง (MBT) รุ่น Leclerc จำนวน 50 คัน รถทหารราบ (IFV) รุ่น BMP-3 จำนวน 250 คัน และรุ่น BTR-3U จำนวน 90 คัน และอาวุธปล่อยต่อต้านรถถัง (MSL) แบบ self-propelled รุ่น HMMWV (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) 3) กองกำลัง Joint Aviation Command ไม่ปรากฏข้อมูลกำลังพล มีการประจำการอากาศยานและเฮลิคอปเตอร์รวมกว่า 192 เครื่อง รวมถึงซีปนาวุธแบบอากาศสู่พื้น (ASM) และซีปนาวุธต่อต้านเรือ (AShM) หลายรุ่น และ 4) หน่วยรักษาความมั่นคงชายฝั่ง (Critical Infrastructure and Coastal Protection Agency-CICPA) อยู่ภายใต้การกำกับของกระทรวงมหาดไทย ไม่ปรากฏข้อมูลกำลังพล มีการประจำเรือลาดตระเวนและตรวจการณ์ชายฝั่งจำนวนรวมกว่า 110 ลำ

ปัญหาด้านความมั่นคง

ภัยคุกคามจากกลุ่มก่อการร้ายและกลุ่มการเมืองที่อิงอุดมการณ์ทางศาสนา เป็นปัญหาด้านความมั่นคงที่ UAE ให้ความสำคัญ โดย UAE ยังคงติดตามเฝ้าระวังกลุ่มก่อการร้ายและกลุ่มการเมืองที่อิงอุดมการณ์ทางศาสนาซึ่งเคยเข้ามาเคลื่อนไหวใน UAE ได้แก่

1. กลุ่มอัลกออิดะฮ์ในคาบสมุทรอาระเบีย (Al Qaida in the Arabian Peninsula-AQAP) ที่มี

ฐานเคลื่อนไหวในเยเมน โดย UAE ได้รับความร่วมมือจากซาอุดีอาระเบียในการจับกุมสมาชิกขบวนการก่อการร้ายที่มีความเชื่อมโยงกับกลุ่ม AQAP วางแผนจะดำเนินกิจกรรมที่เป็นภัยต่อเสถียรภาพของ UAE และประเทศเพื่อนบ้านอื่น ๆ รอบอ่าวอาหรับ เมื่อ ค.ศ.2555 ซึ่งถือเป็นครั้งแรกที่ UAE ยอมรับว่าตกเป็นเป้าโจมตีของ AQAP

2. กลุ่ม Muslim Brotherhood (MB) จากอียิปต์ โดย UAE ยังคงตรวจพบความเคลื่อนไหวของสมาชิกกลุ่ม MB ที่ลี้ภัยอยู่ในต่างประเทศ พยายามจัดตั้งองค์กรขึ้นใหม่และพยายามฟื้นฟูกิจกรรมของกลุ่มใน UAE นับจากห้วงปี 2556 ที่ทางการ UAE จับกุมสมาชิกกลุ่ม MB จากอียิปต์ ซึ่งเข้าไปจัดตั้งขบวนการใน UAE ด้วยข้อหาพยายามโค่นล้มรัฐบาล UAE หลังจากตรวจพบการชักชวนชาวอียิปต์ใน UAE เข้าร่วมเป็นสมาชิกผ่านการจัดการฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเลือกตั้งและวิธีการโค่นล้มระบอบการปกครองเดิม จัดตั้งบริษัทใน UAE เพื่อจัดหาเงินทุนส่งกลับไปอียิปต์ และรวบรวมข้อมูลด้านการทหารของ UAE โดยเมื่อ 10 ก.ค.2567 ศาล UAE ลงโทษจำคุกผู้ต้องหา 53 คน (จำคุกตลอดชีวิต 43 คน จำคุก 15 ปี 5 คน และจำคุก 10 ปี 5 คน) ฐานจัดตั้งและสนับสนุนองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกลุ่ม MB และมีพฤติกรรมยุยงปลุกปั่นให้เกิดความรุนแรงใน UAE

3. กลุ่ม Islamic State (IS) ในอิรักและซีเรีย ที่ขยายตัวเมื่อปี 2557 โดยห้วงปี 2558-2562 UAE ตรวจพบสมาชิกขบวนการก่อการร้ายของกลุ่ม IS เข้าไปเคลื่อนไหวใน UAE เช่น การจับกุมผู้ต้องหา รวม 41 คน (ชาว UAE 38 คน) เมื่อ ค.ศ.2558 ข้อหาจัดตั้งองค์กรก่อการร้าย ดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายใน UAE และเข้าร่วมกลุ่มก่อการร้าย โดยเฉพาะกลุ่ม IS และการตัดสินลงโทษจำคุก 10 ปี แรงงานชายชาวฟิลิปปินส์ซึ่งทำงานใน UAE เมื่อ ค.ศ.2562 ข้อหาเข้าร่วมและเผยแพร่อุดมการณ์ของกลุ่ม IS ผ่านสื่อสังคมออนไลน์

นอกจากนี้ UAE ยังมีปัญหาความมั่นคงระหว่างประเทศกับอิหร่าน ประเด็นข้อพิพาทดินแดนจากการที่อิหร่านอ้างกรรมสิทธิ์เหนือเกาะ Abu Musa เกาะ Lesser Tunb (Tunb al Sughra) และเกาะ Greater Tunb (Tunb al Kubra) ในอ่าวอาหรับ/อ่าวเปอร์เซีย หลังจากใช้กำลังเข้ายึดครองตั้งแต่ 30 พ.ย.2514 แต่ UAE ปฏิเสธที่จะใช้กำลังตอบโต้อิหร่าน และพยายามแก้ไขข้อพิพาทด้วยการนำปัญหาเข้าสู่การพิจารณาของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ รวมถึงผลักดันและยับยั้งประเด็นดังกล่าวหรือในเวทีระหว่างประเทศทั้งในกรอบพหุภาคีและทวิภาคี เช่น การประชุมระดับรัฐมนตรีระหว่างคณะมนตรีความร่วมมือแห่งรัฐอ่าวอาหรับ (GCC) กับรัสเซีย เมื่อ 10 ก.ค.2566 การพบหารือระหว่างเชคมุฮัมมัด บิน ซายิด อาลนะห์ยาน เจ้าผู้ครองรัฐอาบูดาบีและประธานาธิบดี UAE กับประธานาธิบดีโจเซฟ ไบเดน ของสหรัฐฯ เมื่อ 23 ก.ย.2567 ส่งผลให้อิหร่านแสดงท่าทีไม่พอใจและคัดค้าน

สมาชิกองค์การระหว่างประเทศ ABEDA, AfDB, AFESD, AMF, BIS, BRICS, CAEU, CICA, FAO, G-77, GCC, IAEA, IBRD, ICAO, ICC, ICRM, IDA, IDB, IFAD, IFC, IFRCs, IHO, ILO, IMF, IMO, IMSO, Interpol, IOC, IPU, IRENA, ISO, ITS0, ITU, LAS, MIGA, NAM, OAPEC, OIC, OPCW, OPEC, PCA, UN, UNCTAD, UNESCO, UNHRC, UNIDO, UNOOSA, UNRWA, UNWTO, UPU, WCO, WHO, WIPO, WMO, WTO นอกจากนี้ยังเป็นผู้สังเกตการณ์ของ OIF

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รัฐบาล UAE ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการวิจัย เพื่อเป็นรากฐานการพัฒนาประเทศ โดยจัดตั้งสถาบันวิจัย เช่น CERT Research Centers และ Masdar Institute of Science and Technology เพื่อรองรับเป้าหมายในการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี นอกจากนี้ ยังมีโครงการก่อสร้าง Masdar City หรือเมืองเศรษฐกิจใหม่ (New Economic City-NEC) ที่รัฐอาบูดาบี มูลค่า 15,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพื่อเป็นแหล่งทดลองเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในภาคพลังงาน เช่น การนำเอาพลังงานแสงอาทิตย์มาใช้ผลิตกระแสไฟฟ้า และการกลั่นน้ำทะเลเป็นน้ำจืด ทั้งนี้ Masdar City ได้รับเลือกให้เป็นที่ตั้งของทบวงการพลังงานหมุนเวียนระหว่างประเทศ (International Renewable Energy Agency-IRENA) ซึ่งส่งเสริมการพัฒนาและการใช้พลังงานทดแทนทุกรูปแบบตั้งแต่ มิ.ย.2552

การพัฒนาเทคโนโลยีด้านอวกาศเป็นอีกสาขาหนึ่งที่ UAE ให้ความสำคัญและมีผลสำเร็จโดดเด่นที่สำคัญได้แก่ การส่งดาวเทียม DubaiSat-1 และ DubaiSat-2 ขึ้นสู่วงโคจรเมื่อปี 2551 และเมื่อปี 2556 ตามลำดับ การจัดตั้งศูนย์อวกาศ Mohammed Bin Rashid (MBRSC) เมื่อ เม.ย.2558 การส่งดาวเทียม KhalifaSat ซึ่งเป็นดาวเทียมสังเกตการณ์ที่พัฒนาและผลิตโดยวิศวกรชาว UAE ขึ้นสู่วงโคจรเมื่อ ต.ค.2561 การส่งนักบินอวกาศ UAE ขึ้นไปปฏิบัติภารกิจบนสถานีอวกาศนานาชาติเป็นครั้งแรกของประเทศเมื่อ ก.ย.2562 การริเริ่มโครงการ Hope ตั้งแต่ปี 2563 มีเป้าหมายพัฒนายานสำรวจอวกาศไร้คนบังคับ เพื่อส่งไปสำรวจดาวอังคาร โดยสร้างและส่งยานสำรวจ Hope Probe (หรือ Alma ในภาษาอาหรับ) ของศูนย์อวกาศ MBRSC ขึ้นสู่วงโคจรรอบดาวอังคารได้สำเร็จ เมื่อ 9 ก.พ.2564 ส่งผลให้ UAE เป็นชาติอาหรับประเทศแรกและประเทศที่ 5 ของโลก ที่ประสบความสำเร็จในการส่งยานอวกาศไปยังดาวอังคาร ทั้งนี้ Hope Probe เป็น 1 ใน 3 ยานและดาวเทียมสำรวจอวกาศที่ UAE พัฒนาและสร้างขึ้นเพื่อส่งไปยังดาวอังคาร มีภารกิจหลัก คือ การเก็บข้อมูลชั้นบรรยากาศและสภาพภูมิศาสตร์ของดาวอังคาร โดย UAE ตั้งเป้าจะสร้างอาณานิคมบนดาวอังคารให้สำเร็จภายในปี 2660

นอกจากนี้ UAE ยังให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ (Artificial Intelligence-AI) และเทคโนโลยีนิวเคลียร์ เนื่องจากคาดการณ์ว่า AI จะเป็นตัวขับเคลื่อนใหม่ของเศรษฐกิจโลกและ UAE ภายในปี 2573 โดย UAE ริเริ่มจัดตั้ง Mohamed bin Zayed University of Artificial Intelligence (MBZUAI) ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยด้าน AI ในระดับบัณฑิตศึกษาที่มุ่งเน้นการวิจัยและพัฒนา AI ขั้นสูงแห่งแรกของโลก เปิดรับนักศึกษาอย่างเป็นทางการตั้งแต่ ก.ย.2563 ส่วนด้านเทคโนโลยีนิวเคลียร์ UAE มุ่งเน้นการพัฒนา นิวเคลียร์เพื่อเป็นพลังงานทางเลือก โดยบริษัท Nawah Energy Company ภายใต้การกำกับดูแลของ Emirates Nuclear Energy Corporation (ENEC) ของ UAE ร่วมมือกับ Korea Electric Power Corporation (KEPCO) ของเกาหลีใต้ ก่อสร้างโรงไฟฟ้า Barakah ซึ่งเป็นโรงไฟฟ้าพลังงานนิวเคลียร์แห่งแรกของ UAE และของโลกอาหรับ ตั้งอยู่ในภูมิภาค Al Dhafrah ของรัฐอาบูดาบี เปิดใช้งานเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ APR-4 และเริ่มผลิตไฟฟ้าส่งเข้าสู่ระบบอย่างเต็มรูปแบบเมื่อ 5 ก.ย.2567 หลังจากมีการก่อสร้างและเริ่มทยอยเปิดใช้งานเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์มาตั้งแต่ปี 2563 ทั้งนี้ โรงไฟฟ้านิวเคลียร์ Barakah มีกำลังผลิตไฟฟ้า 40 เทระวัตต์-ชั่วโมง (terawatt-hour :TWh) ต่อปี คิดเป็นร้อยละ 25 ของความต้องการไฟฟ้าใน UAE ซึ่งช่วยลดการนำก๊าซธรรมชาติมาผลิตไฟฟ้า คิดเป็นมูลค่าประมาณ 8,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

การขนส่งและโทรคมนาคม ท่าอากาศยานจำนวน 43 แห่ง ท่าอากาศยานนานาชาติที่สำคัญ ได้แก่ ท่าอากาศยาน Abu Dhabi กับ Al Ain ในรัฐอาบูดาบี ท่าอากาศยานประจำรัฐดูไบ (การทำอากาศยานดูไบ คาคการณ์เมื่อ ก.ย.2567 ว่าในปี 2568 จะมีผู้โดยสารเดินทางผ่านมากกว่า 93 ล้านคน) ท่าอากาศยานประจำรัฐฟูยัยเราะฮ์ รัฐรอฮัลคอยมะฮ์ และรัฐชาร์จาห์ นอกจากนี้ ยังมีท่าเรือสำคัญ ได้แก่ ท่าเรือ Mina Zayed ที่อาบูดาบี ท่าเรือ Al Fujairah ที่ฟูยัยเราะฮ์ ท่าเรือ Mina Jabal Ali ท่าเรือ Mina Rashid ที่ดูไบ ท่าเรือ Mina Saqr ที่รอฮัลคอยมะฮ์ และท่าเรือ Khawr Fakkan ที่ชาร์จาห์ ถนนระยะทาง 4,080 กม. (ข้อมูลตั้งแต่ปี 2551) ท่อส่งผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมระยะทาง 7,639 กม. และท่อส่งน้ำจืดระยะทาง 99 กม. (ข้อมูลเมื่อปี 2558)

การโทรคมนาคม : มีโทรศัพท์พื้นฐานให้บริการประมาณ 2.38 ล้านเลขหมาย โทรศัพท์เคลื่อนที่ประมาณ 18.37 ล้านเลขหมาย จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 100% ของจำนวนประชากรทั้งหมดในประเทศ (ประมาณการปี 2563 สหภาพโทรคมนาคม) รหัสประเทศโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ +971 รหัสอินเทอร์เน็ต .ae

การเดินทาง สายการบินไทยให้บริการเที่ยวบินตรงกรุงเทพฯ-ดูไบ (ท่าอากาศยานนานาชาติดูไบ) ทุกวัน วันละ 1 เที่ยวบิน ส่วนสายการบินของ UAE ที่บินตรงมาไทย ได้แก่ สายการบิน Etihad ให้บริการเที่ยวบินตรงทุกวัน ระหว่างอาบูดาบี (ท่าอากาศยานนานาชาติอาบูดาบี) กับกรุงเทพฯ และจังหวัดท่องเที่ยวสำคัญของไทย เช่น ภูเก็ต กระบี่ และเชียงใหม่ และสายการบิน Emirates ให้บริการเที่ยวบินตรงทุกวัน ระหว่างดูไบกับกรุงเทพฯ และภูเก็ต เวลาที่ UAE ช้ากว่าไทย 3 ชม. คนไทยที่ต้องการเดินทางเข้า UAE ต้องขอรับการตรวจลงตรา โดยการตรวจลงตราประเภท Visit Visa สามารถพำนักอยู่ใน UAE ได้ 60 วัน และขยายระยะเวลาได้ แต่รวมเวลาพำนักแล้วจะต้องไม่เกิน 90 วัน ประเภท Tourist Visa สามารถพำนักอยู่ใน UAE ได้ 30 วัน แต่ไม่สามารถขยายระยะเวลาได้ และประเภท Multiple Entry Visa สำหรับผู้ที่ติดต่อกิจการกับบริษัทที่มีชื่อเสียงใน UAE และจะต้องเดินทางเข้า UAE บ่อยครั้ง การตรวจลงตราประเภทนี้มีอายุ 6 เดือน สามารถพำนักอยู่ใน UAE ได้ครั้งละ 30 วัน แต่ไม่สามารถขยายระยะเวลาพำนักได้ และจะต้องเดินทางเข้า UAE โดยขอรับการตรวจลงตราประเภท Visit Visa ก่อนเพื่อดำเนินการขอ Multiple Entry Visa ทั้งนี้ การขอรับการตรวจลงตราทุกประเภทต้องมีผู้อุปถัมภ์ (Sponsor) โดยสามารถขอให้โรงแรม สายการบิน บริษัทท่องเที่ยว และหน่วยงานใน UAE ที่มีคุณสมบัติตามระเบียบของกระทรวงมหาดไทย UAE เป็นผู้อุปถัมภ์ได้ เว็บไซต์ท่องเที่ยวรัฐอาบูดาบี <https://www.visitabudhabi.ae/int-en/> รัฐดูไบ <http://www.visitdubai.com/en>

สถานการณ์สำคัญที่น่าติดตาม

1. บทบาทของ UAE ต่อการแก้ไขปัญหาคอขวดความขัดแย้งระหว่างอิสราเอลกับกลุ่มฮามาสในฉนวนกาซาของปาเลสไตน์ เฉพาะอย่างยิ่งการที่ UAE ปฏิเสธการมีส่วนร่วมในแผนดำเนินการหลังสงครามยุติลง ในฉนวนกาซา โดยยืนยันต้องมีการสถาปนารัฐปาเลสไตน์ แม้ UAE เป็นประเทศแรกในรัฐรอบอ่าวอาหรับและประเทศที่ 3 ในกลุ่มประเทศมุสลิมตะวันออกกลางที่ฟื้นฟูความสัมพันธ์ทางการทูตระดับปกติกับอิสราเอล เมื่อ 15 ก.ย.2563 นับตั้งแต่อิสราเอลยึดครองปาเลสไตน์เมื่อปี 2510
2. บทบาทของ UAE ต่อการแก้ไขปัญหาคอขวดความขัดแย้งระหว่างรัสเซียกับยูเครน เฉพาะอย่างยิ่ง

การที่ UAE ประสบความสำเร็จในการทำหน้าที่เป็นคนกลางช่วยไกล่เกลี่ยแลกเปลี่ยนเชลยสงคราม (POWs) ระหว่างรัสเซียกับยูเครนหลายครั้ง ครั้งหลังสุดคือ การแลกเปลี่ยนเชลยสงครามระหว่างกัน ฝ่ายละ 95 คน เมื่อ 18 ต.ค.2567

3. การดำเนินการของ UAE ต่อความขัดแย้งในเยเมน หลังความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลเยเมนกับ Southern Transitional Council (STC) กลุ่มแบ่งแยกดินแดนในภาคใต้ของเยเมนซึ่งได้รับการสนับสนุนด้านการทหารจาก UAE คลี่คลายในห้วงปี 2564 ทั้งนี้ UAE ร่วมมือกับซาอุดีอาระเบียส่งกองกำลังภาคพื้นดินเข้าไปช่วยรัฐบาลเยเมนสู้รบกับกลุ่มกบฏ Houthi (เชื่อว่าได้รับการสนับสนุนจากอิหร่าน) ตั้งแต่ปี 2558 และประกาศถอนกองกำลังออกจากเยเมน เมื่อ 30 ต.ค.2562 แต่ยืนยันจะร่วมมือกับซาอุดีอาระเบียเพื่อปราบปรามกลุ่มก่อการร้ายในเยเมนต่อไป

4. ความสัมพันธ์ระหว่าง UAE กับรัฐบาลตอลิบานของอัฟกานิสถาน จากกรณี UAE ยอมรับเอกสารรับรองสถานะของนักการทูตที่ได้รับการแต่งตั้งจากกลุ่มตอลิบานให้ดำรงตำแหน่ง ออท.อัฟกานิสถานประจำ UAE ทำให้ UAE เป็นประเทศที่ 2 ต่อจากจีนที่ยอมรับสถานะ ออท.ของรัฐบาลตอลิบานอย่างเป็นทางการ อย่างไรก็ตาม ปัจจุบัน UAE ไม่ได้ให้การรับรองรัฐบาลตอลิบานชุดปัจจุบัน แม้ว่าเป็น 1 ใน 3 ประเทศที่ประกาศรับรองรัฐบาลตอลิบานที่ขึ้นสู่อำนาจเมื่อห้วงปี 2539-2544

5. ผลกระทบจากภาวะโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ จากกรณีที่ UAE ประสบปัญหาอุทกภัยและน้ำท่วมครั้งใหญ่ในหลายพื้นที่ของประเทศ เมื่อ เม.ย.2567

ความสัมพันธ์ไทย-สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์

ไทยและ UAE สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันเมื่อ 12 ธ.ค.2518 ก่อนที่ไทยจะเปิดสถานกงสุลใหญ่ ณ นครดูไบ เมื่อ ม.ค.2535 และเปิด สอท. ณ กรุงอาบูดาบี เมื่อ 3 พ.ย.2537 ขณะที่ UAE เปิด สอท. ณ กรุงเทพฯ เมื่อ เม.ย.2541 โดยมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันมาโดยตลอด UAE เป็นหนึ่งในมิตรประเทศที่สนับสนุนไทยในการทำความเข้าใจกับองค์การความร่วมมืออิสลาม (OIC) เกี่ยวกับปัญหาความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยเป็นอย่างดีมาตลอด โดยนับตั้งแต่สถาปนาความสัมพันธ์ระหว่างไทย-UAE มีการเยือนที่สำคัญระหว่างกันในระดับพระราชวงศ์และรัฐบาลหลายครั้ง

การเยือน UAE อย่างเป็นทางการของฝ่ายไทย ครั้งหลังสุด คือ การเยือน UAE ของนายภูมิธรรม เวชยชัย รอง นรม. และ รมว.กระทรวงพาณิชย์ และนายจักรพงษ์ แสงมณี รมช.กระทรวงการต่างประเทศ เพื่อเข้าร่วมการประชุมรัฐมนตรีองค์การการค้าโลก (World Trade Organization Ministerial Conference) สมัยสามัญ ครั้งที่ 13 และการประชุมที่เกี่ยวข้อง ระหว่าง 28 ก.พ.-2 มี.ค.2567 ที่รัฐอาบูดาบี ส่วนฝ่าย UAE เยือนไทยอย่างเป็นทางการครั้งหลังสุด คือ การเยือนไทยของ Dr. Thani Bin Ahmed Al Zeyoudi รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการการค้าระหว่างประเทศ UAE เพื่อเข้าร่วมประชุมเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรี (FTA) หรือ ความตกลงหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจ (CEPA) รอบที่ 4 กับไทย ซึ่งไทยเป็นเจ้าภาพจัดประชุมระหว่าง 26-28 ก.ย.2566

ความร่วมมือด้านความมั่นคง UAE เป็นฝ่ายริเริ่มขอเปิดความร่วมมือด้านความมั่นคงกับไทย โดยกระทรวงการต่างประเทศไทยเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมระดับนโยบายว่าด้วยความร่วมมือด้านความมั่นคง

ระหว่างไทย-UAE ครั้งที่ 1 ที่กรุงเทพฯ ระหว่าง 29 ก.ค.-1 ส.ค.2551 ฝ่าย UAE มี ออท.Tariq Ahmed Al Heidan รองปลัดกระทรวงการต่างประเทศ UAE ฝ่ายการเมืองเป็นหัวหน้าคณะ โดยการประชุมมุ่งเน้นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์เกี่ยวกับภัยคุกคามต่อความมั่นคงของแต่ละประเทศ เช่น การป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ การต่อต้านการก่อการร้าย และการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

ความร่วมมือด้านเศรษฐกิจทั้งสองฝ่ายริเริ่มการจัดการประชุมคณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจ การค้าและวิชาการ ตั้งแต่ปี 2559 โดย UAE เป็นประตูการค้าและคู่ค้าอันดับ 1 ของไทย ในตะวันออกกลางมาตั้งแต่ปี 2541 จนถึงปัจจุบัน สำหรับการค้าระหว่างไทย-UAE เมื่อปี 2566 มีมูลค่า 19,062.25 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (664,484.36 ล้านบาท) ลดลงจากเมื่อปี 2565 ที่มีมูลค่า 20,474.17 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (718,250.32 ล้านบาท) โดยปี 2566 ไทยส่งออกมูลค่า 3,314.91 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (114,281.67 ล้านบาท) นำเข้ามูลค่า 15,747.35 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (550,202.69 ล้านบาท) ไทยเป็นฝ่ายขาดดุลการค้า 12,432.44 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (435,921.02 ล้านบาท) ขณะที่ ห้วง ม.ค.-ส.ค.2567 การค้าระหว่างไทย-UAE มีมูลค่าประมาณ 13,573.14 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (491,759.92 ล้านบาท) ไทยส่งออกมูลค่า 2,346.54 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (84,081.66 ล้านบาท) นำเข้ามูลค่า 11,226.60 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (407,678.27 ล้านบาท) และยังคงเป็นฝ่ายขาดดุลการค้า

สินค้าส่งออกสำคัญ ได้แก่ รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ บอยเลอร์ เครื่องจักร เครื่องใช้กลและส่วนประกอบของเครื่องดังกล่าว เครื่องจักร เครื่องอุปกรณ์ไฟฟ้าและส่วนประกอบ ไข่มุกธรรมชาติหรือไข่มุกเลี้ยง อัญมณีและเครื่องประดับ ไม้และของทำด้วยไม้ ถ่านไม้ ของปรุงแต่งจากเนื้อสัตว์ ปลาหรือสัตว์น้ำ พลาสติกและของที่ทำด้วยพลาสติก อะลูมิเนียมและของทำด้วยอะลูมิเนียม ธัญพืช กระจกและกระจกแข็ง ของทำด้วยเยื่อกระดาษ สินค้านำเข้าสำคัญจาก UAE ได้แก่ น้ำมันดิบ น้ำมันสำเร็จรูป สินแร่โลหะอื่น ๆ ไข่มุกธรรมชาติหรือไข่มุกเลี้ยง อัญมณีและเครื่องประดับ อะลูมิเนียมและของทำด้วยอะลูมิเนียม พลาสติกและของที่ทำด้วยพลาสติก สังกะสีและของทำด้วยสังกะสี เหล็กและเหล็กกล้า ยาสูบและผลิตภัณฑ์ที่ใช้แทนยาสูบ ผลิตภัณฑ์จากเหล็กหรือเหล็กกล้า เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ บอยเลอร์ เครื่องจักร เครื่องใช้กลและส่วนประกอบ และ รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ

ด้านพลังงาน ไทยนำเข้าน้ำมันดิบจาก UAE มากเป็นอันดับ 1 ของน้ำมันดิบที่ไทยนำเข้าจากทั่วโลก (ประมาณ 40%) และจากตะวันออกกลาง (ประมาณ 57%) โดยบริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) นำเข้าน้ำมันดิบจาก Abu Dhabi National Oil Company (ADNOC) ด้วยสัญญาซื้อขายแบบรัฐต่อรัฐตั้งแต่ปี 2537 ด้านการท่องเที่ยว UAE เป็นตลาดการท่องเที่ยวสำคัญของไทยในตะวันออกกลาง นอกเหนือจากอิสราเอลและอิหร่าน โดยมีชาว UAE เดินทางมาไทยปีละกว่า 100,000 คน ยกเว้นปี 2563 ที่เกิดการแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ส่งผลให้ทั่วโลก รวมถึงไทยและ UAE ใช้มาตรการจำกัดการเดินทางเข้า-ออกประเทศ ทำให้ชาว UAE เดินทางมาไทยลดลงอยู่ที่ประมาณ 7,700 คน และห้วงปี 2564 อยู่ที่ 2,000-3,000 คน อย่างไรก็ตาม เมื่อปี 2565 ชาว UAE เดินทางมาไทยเพิ่มขึ้น เป็น 45,000 คน และปี 2566 เพิ่มขึ้นเป็น 138,934 คน ขณะที่ ห้วง ม.ค.-ส.ค.2567 อยู่ที่ประมาณ 124,265 คน (ข้อมูลเมื่อ ต.ค.2567 ของกระทรวงการท่องเที่ยว) สำหรับชาวไทยใน UAE มีจำนวนประมาณ 16,337 คน (ข้อมูลเมื่อ เม.ย.2567 กรมการกงสุล กระทรวงการต่างประเทศ)

เป็นแรงงาน 1,158 คน (ข้อมูลเมื่อ ส.ค.2567 ของกระทรวงแรงงานไทย) ส่วนใหญ่อยู่ในภาคธุรกิจบริการ อาทิ พนักงานนวดสปา พนักงานต้อนรับ และแรงงานฝีมือที่ทำงานภาคอุตสาหกรรม ปีโตรเคมี และธุรกิจก่อสร้างในรัฐดูไบและรัฐอาบูดาบี นอกจากนี้ ยังมีนักเรียนและนักศึกษาอีกจำนวนหนึ่ง

การลงทุนใน UAE ของเอกชนไทย เครือโรงแรมดุสิตธานีลงนามสัญญาบริหารจัดการโรงแรมระดับ 5 ดาวที่ดูไบ เป็นระยะเวลา 15 ปี โดยเริ่มเปิดให้บริการตั้งแต่ ม.ค.2544 ในชื่อ “ดุสิตดูไบ” ซึ่งเป็นโรงแรมระดับ 5 ดาวแห่งแรกในตะวันออกกลางที่บริหารงานโดยเครือโรงแรมเอเชีย และมีโรงแรมเซ็นทารา เดรา ไอส์แลนด์ บีช รีสอร์ท ดูไบ เครือโรงแรมเซ็นทาราที่เปิดให้บริการตั้งแต่ปี 2563 ส่วนภาคธุรกิจบริการด้านการแพทย์ของไทยซึ่งเป็นที่นิยมของชาว UAE โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์เข้าไปดำเนินการบริหารโรงพยาบาลรัฐของอาบูดาบี ขณะที่โรงพยาบาลกรุงเทพร่วมทุนกับบริษัท Royal Group ซึ่งเป็นบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ของราชวงศ์แห่งรัฐอาบูดาบี สร้างโรงพยาบาล Royal Bangkok Hospital ขนาด 300 เตียงในอาบูดาบี เปิดดำเนินการเมื่อปี 2555 รวมทั้งเปิดคลินิกอีก 1 แห่งบนเกาะรีม (Reem) ในอาบูดาบี (เป็นพื้นที่จากการถมทะเลเพื่อก่อสร้างอาคารสำนักงาน ที่พักอาศัยครบวงจร) มีแพทย์และพยาบาลเป็นชาวไทยทั้งหมด นอกจากนี้ ยังมีการลงทุนของบริษัท เจริญโภคภัณฑ์ และบริษัทในภาคธุรกิจก่อสร้าง ได้แก่ บริษัทสยามซีเมนต์ บริษัท อีเทล-ไทย บริษัทเพาเวอร์ไลน์ และบริษัทซิโน-ไทย โดยทั้งสองฝ่ายมีการจัดตั้งสภาธุรกิจไทย-ดูไบ (Thai-Dubai Business Council) เมื่อปี 2553 เพื่อเป็นกลไกสำคัญในการให้ข้อมูลและความช่วยเหลือ รวมทั้งเสริมสร้างความเข้มแข็งในการรวมกลุ่มของภาคเอกชนไทยในดูไบ

การเข้าไปลงทุนของเอกชนไทยในภาคธุรกิจพลังงานที่ UAE ปัจจุบัน บริษัท PTTEP MENA Limited ซึ่งเป็นบริษัทย่อยของบริษัท ปตท.สผ. และร่วมทุนกับบริษัท Eni Abu Dhabi B.V. ซึ่งเป็นบริษัทย่อยของบริษัท Eni ผู้ผลิตน้ำมันและก๊าซธรรมชาติรายใหญ่ของอิตาลี ได้รับสัมปทานการสำรวจและผลิตปิโตรเลียมและก๊าซธรรมชาติในแปลงสำรวจ Offshore 1 และ Offshore 2 ซึ่งตั้งอยู่นอกชายฝั่งทะเลทางตะวันตกเฉียงเหนือของรัฐอาบูดาบีของ UAE โดยลงนามสัญญาสัมปทานกับบริษัท Abu Dhabi National Oil Company (ADNOC) ซึ่งเป็นบริษัทน้ำมันแห่งชาติของ UAE เมื่อ 12 ม.ค.2562

การลงทุนของ UAE ในไทย ส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในภาคธุรกิจอสังหาริมทรัพย์และพลังงาน ได้แก่ โครงการสาธิตแควร์ของกลุ่มบริษัท Istithmar Hotel FZE ดูไบ และ Islamic Hotel Chain ของ Al Mulla Group ดูไบ กลุ่มบริษัท Dubai Holdings ซื้อหุ้นเพิ่มทุนจำนวน 800 ล้านหุ้น (15%) จากบริษัท ธนาถ กลุ่มบริษัทดูไบเวิลด์ถือหุ้นใหญ่ของบริษัท แหลมฉบัง อินเตอร์เนชั่นแนล เทอร์มินอล จำกัด (Laem Chabang International Terminal Co.Ltd.) ทำการบริหารจัดการคลังสินค้า C3 ของท่าเรือแหลมฉบัง กลุ่มบริษัท Jumeirah รับหน้าที่บริหารการลงทุนกับโครงการต่าง ๆ ในไทย เช่น โครงการ Jumeirah Private Phuket Island ที่ภูเก็ตและโครงการก่อสร้างโรงแรมริมแม่น้ำเจ้าพระยาตอนใต้ ในกรุงเทพฯ ฝั่งเดียวกับโรงแรมแชงกรี-ลา ส่วนการลงทุนในภาคธุรกิจพลังงาน บริษัท มูบาดาลา ปิโตรเลียม ซึ่งเป็นบริษัทด้านธุรกิจพลังงานขนาดใหญ่ของ UAE ได้รับสัมปทานขุดเจาะก๊าซและน้ำมันในอ่าวไทยมาตั้งแต่ปี 2547 การลงทุนด้านปิโตรเลียมในไทยมีมูลค่ามากกว่า 1,800 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณ 54,000 ล้านบาท) นอกจากนี้ ยังมีการร่วมทุนกับบริษัทไทยรายอื่น ๆ อาทิ บริษัท Depa United Group ของดูไบกับบริษัทผลิตพรม (ไทป์)

ความตกลงที่สำคัญระหว่างไทยกับ UAE ได้แก่ ความตกลงว่าด้วยการบริการเดินอากาศระหว่างกัน (20 มี.ค.2533) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อน (1 มี.ค.2543) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจการค้าและวิชาการ (22 เม.ย.2550) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านแรงงาน (1 พ.ย.2550) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านความมั่นคง (19 ก.พ.2552) บันทึกความเข้าใจระหว่างโรงพยาบาลกรุงเทพ กับกรมสุขภาพของสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ว่าด้วยการส่งตัวผู้ป่วยจากสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์มารับการรักษาในไทย (ส.ค.2547) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่าง Emirates Securities and Commodities Authority (ESCA) กับสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ของไทย (16 ก.ค.2550) บันทึกความเข้าใจระหว่างสำนักงานนโยบายและแผนการขนส่งและจราจร กระทรวงคมนาคม กับบริษัท Dubai World ว่าด้วยการให้ความช่วยเหลือแบบให้เปล่า เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาท่าเรือชายฝั่งทะเลอันดามัน และสะพานเชื่อมท่าเรือฝั่งอ่าวไทย (22 พ.ค.2551) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านความมั่นคงระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลแห่งสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ เพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนข้อมูลด้านอาชญากรรมระหว่างกัน (23 ก.พ.2558) ความตกลงระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลแห่งสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน เพื่อช่วยอำนวยความสะดวกและคุ้มครองการลงทุนของนักลงทุนชาวต่างชาติในไทย (23 ก.พ.2558) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยการปรึกษาหารือทวิภาคีระหว่างกระทรวงการต่างประเทศของไทย กับกระทรวงการต่างประเทศและความร่วมมือระหว่างประเทศแห่งสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (12 พ.ค.2559) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านวัฒนธรรมระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลแห่งสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (21 มี.ค.2562)

เชค มุฮัมมัด บิน ซายิด อาลนะห์ยาน

(His Highness Sheikh Mohamed bin Zayed Al Nahyan)

ตำแหน่ง	ประธานาธิบดีสหรัฐอาหรับเอมิเรสต์ (UAE) และเจ้าผู้ครองรัฐอาบูดาบี
พระราชสมภพ	11 มี.ค.2504 (พระชนมายุ 64 พรรษา/ปี 2568) ที่เมืองอัลอัยน์ รัฐอาบูดาบี ใน Trucial States เป็นพระราชโอรสองค์โตในเชค ซายิด บิน สุลฏอน อาลนะห์ยาน เจ้าผู้ครองรัฐอาบูดาบี และประธานาธิบดีองค์แรกของ UAE กับ เชคา ฟาติมะฮ์ บินดี มุบาร็อก อาลกีตบี พระชายาองค์ที่ 3 ทั้งนี้ เชค ซายิด พระราชบิดาทรงสืบเชื้อสายจากเผ่าบะนียาส เผ่าที่ใหญ่ที่สุดและทรงอิทธิพลที่สุดใน UAE
ศาสนา	อิสลาม (ซุนนี)
สถานภาพ	ทรงอภิเษกสมรสกับเชคา ซะลามะฮ์ บินดี ฮัมดร์ อาลนะห์ยาน เมื่อปี 2524 มีพระราชโอรส 4 พระองค์ และพระราชธิดา 5 พระองค์ และทรงรับบุตรบุญธรรมหญิง 2 คน พระราชโอรสองค์โต คือ เชค คอลิด บิน มุฮัมมัด บิน ซายิด อาลนะห์ยาน (พระชันษา 43 พรรษา/ปี 2568) ประธานคณะกรรมการ และสมาชิกสภาบริหารรัฐอาบูดาบี คณะกรรมการสภาสูงสุดด้านการเงินและเศรษฐกิจรัฐอาบูดาบี ประธานคณะกรรมการบริหารของ ADNOC ซึ่งเป็นบริษัทน้ำมันแห่งชาติของ UAE
การศึกษา	<ul style="list-style-type: none">- โรงเรียนประจำเมืองอัลอัยน์ รัฐอาบูดาบี โดยหวังปิดเทอมฤดูร้อนทรงเดินทางไปศึกษาที่โรงเรียนประจำ Gordonstoun ในสกอตแลนด์ ซึ่งมีชื่อเสียงจากการที่มีสมาชิกราชวงศ์อังกฤษหลายพระองค์ ทรงเข้ารับการศึกษาที่โรงเรียนดังกล่าว- เมื่อพระชนมายุ 18 พรรษา ทรงเข้าศึกษาวิชาทหารที่ Royal Military Academy Sandhurst สหราชอาณาจักร และทรงสำเร็จการศึกษาเมื่อปี 2522 โดยหลักสูตรที่ทรงศึกษา ได้แก่ หลักสูตรผู้ปฏิบัติการประจำยานเกราะขั้นพื้นฐาน หลักสูตรการบินขั้นพื้นฐาน หลักสูตรนักระโดดร่มชูชีพและหลักสูตรการบินยุทธวิธี

ประวัติการทรงงาน

- ปี 2522 - ทรงเริ่มเข้ารับราชการในกองกำลังพิทักษ์ประธานาธิบดี (Presidential Guard) ทอ. และกองกำลังป้องกันภัยทางอากาศ UAE
- ปี 2536 - ทรงได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองเสนาธิการกองทัพแห่งชาติ UAE
- ปี 2546 - ทรงได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองมกุฎราชกุมารรัฐอาบูดาบี
- ปี 2547 - ทรงได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง มกุฎราชกุมารรัฐอาบูดาบี และที่ปรึกษาพิเศษของ เชค เคาะลีฟะฮ์ บิน ซายิด อาลนะห์ยาน เจ้าผู้ครองรัฐอาบูดาบี และประธานาธิบดี UAE ซึ่งเป็นพระเชษฐาต่างพระมารดา
- ประธานคณะกรรมการและสมาชิกสภาบริหารรัฐอาบูดาบี
 - สมาชิกของสภาปิโตรเลียมสูงสุด
- ปี 2548 - ทรงได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองผู้บัญชาการทหารสูงสุดกองทัพแห่งชาติ UAE ยศพลโท
- ปี 2565 - เสด็จขึ้นครองราชย์เป็นเจ้าผู้ครองรัฐอาบูดาบีพระองค์ที่ 15 และประธานาธิบดีองค์ที่ 3 ของ UAE ต่อจาก เชค เคาะลีฟะฮ์ ที่เสด็จสวรรคตเมื่อ 13 พ.ค.2565

ข้อมูลที่น่าสนใจ

- หวังที่ยังทรงพระเยาว์ พระราชบิดาทรงส่งพระองค์ไปศึกษาที่ Royal Academy ที่กรุงราบัต โมร็อกโก โดยปกปิดสถานะเพื่อไม่ให้พระองค์ได้รับการปฏิบัติในฐานะสมาชิกพระราชวงศ์ เนื่องจากพระราชบิดาทรงต้องการให้พระราชโอรสได้รับประสบการณ์และฝึกฝนวินัย ทำให้ทรงต้องใช้ชีวิตแบบสามัญชน เช่น ทรงต้องทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟในร้านอาหารท้องถิ่น ทำอาหารและซักเสื้อผ้าด้วยพระองค์เอง
- หวังที่ทรงศึกษาที่ Royal Military Academy Sandhurst สหราชอาณาจักร ทรงเป็นพระสหายสนิทกับ เติงกู อับดุลเลาะห์ สุลต่าน าะห์หมัด ชาห์ มกุฎราชกุมารแห่งรัฐปะหัง มาเลเซีย ซึ่งทรงขึ้นครองราชย์เป็นสมเด็จพระราชาธิบดีพระองค์ที่ 16 ของมาเลเซีย (ระหว่าง 31 ม.ค.2562-30 ม.ค.2567)
- ทรงเป็นผู้ปกครองโดยพฤตินัยของรัฐอาบูดาบี ตั้งแต่ปี 2557 หลังจากเชค เคาะลีฟะฮ์ เจ้าผู้ครองรัฐอาบูดาบี และประธานาธิบดี UAE (พระเชษฐา) ทรงมีปัญหাসุภาพต่อเนื่อง และไม่สามารถปฏิบัติพระราชกรณียกิจได้ตามปกติ ภายหลังการประชวรด้วยโรคหลอดเลือดสมอง (Stroke) และทรงต้องเข้ารับการรักษาด้วยการผ่าตัดเมื่อ ม.ค.2557
- ทรงมีบัญชี X (ทวิตเตอร์) ทางกร @MohamedBinZayed มีผู้ติดตาม 5 ล้านคน

และบัญชี Instagram ทางکار mohamedbinzayed มีผู้ติดตาม 3 ล้านคน ตั้งแต่ปี 2555

- ทรงสนพระทัยและชื่นชอบการเลี้ยงเหยี่ยว จนเป็นแรงบันดาลใจให้ทรงก่อตั้ง Mohamed bin Zayed Falconry และ Desert Physiognomy School เพื่อส่งเสริมและรักษาประเพณีการใช้เหยี่ยวล่าสัตว์ ซึ่งเป็นประเพณีชาวอาหรับโบราณ นอกจากนี้ ยังทรงชื่นชอบกีวีนิพนธ์ภาษาอาหรับ (Nabati) ของชาวเบดูอิน
- ทรงแต่งตั้งเชค คอลิด บิน มุฮัมมัด บิน ซายิด อาลนะห์ยาน (พระชันษา 43 พรรษา/ปี 2568) พระราชโอรสองค์โต ให้ดำรงตำแหน่งมกุฎราชกุมารรัฐอาบูดาบี เมื่อ 29 มี.ค.2566

คณะรัฐมนตรีสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์

ประธานาธิบดี	Sheikh Mohamed bin Zayed Al Nahyan
รองประธานาธิบดี และ นรม.	Sheikh Mohammed bin Rashid Al Maktoum
รองประธานาธิบดี และ รอง นรม.	Sheikh Mansour bin Zayed Al Nahyan
และ รมว.กระทรวงกิจการประธานาธิบดี	
รอง นรม. และ รมว.กระทรวงกลาโหม	Sheikh Hamdan bin Mohammed bin Rashid Al Maktoum
รอง นรม. และ รมว.กระทรวงการคลัง	Sheikh Maktoum bin Mohammed bin Rashid Al Maktoum
รอง นรม. และ รมว.กระทรวงมหาดไทย	Lt. Gen. Sheikh Saif bin Zayed Al Nahyan
รอง นรม. และ รมว.กระทรวงการต่างประเทศ	Sheikh Abdullah bin Zayed Al Nahyan
รมว.กระทรวงสันติธรรม (Tolerance)	Sheikh Nahayan bin Mubarak Al Nahayan
รมว.กระทรวงกิจการคณะรัฐมนตรี	Mohammed bin Abdullah Al Gergawi
รมว.กระทรวงสาธารณสุข และ รมต.แห่งรัฐ	Abdulrahman bin Mohammad Al Owais
ด้านกิจการสถานิติบัญญัติแห่งชาติ	
รมว.กระทรวงพลังงานและโครงสร้างพื้นฐาน	Suhail bin Muhammad Al Mazrouei
รมว.กระทรวงอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีขั้นสูง	Dr. Sultan bin Ahmad Sultan Al Jaber
รมว.กระทรวงกีฬา	Dr. Ahmad bin Abdullah Belhoul Al Falasi
รมว.กระทรวงศึกษาธิการ	Sarah bint Yousif Al Amiri
รมว.กระทรวงวัฒนธรรม	Sheikh Salem bin Khalid Al Qassimi
รมว.กระทรวงพัฒนาชุมชน	Shamma bint Suhail Al Mazrui
รมว.กระทรวงเศรษฐกิจ	Abdulla bin Touq Al Mari
รมว.กระทรวงการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศ	Dr. Amna bint Abdullah Al Dahak Al Shamsi
และสิ่งแวดล้อม	
รมว.กระทรวงทรัพยากรมนุษย์ และรักษาการ	Dr. Abdul Rahman bin Abdulmanan Al Awar
รมว.กระทรวงการอุดมศึกษา และวิจัยวิทยาศาสตร์	
รมว.กระทรวงยุติธรรม	Abdullah bin Sultan bin Awad Al Nuaimi
รมว.กระทรวงกิจการสภาสูงสุดแห่งสหพันธรัฐ	Abdullah bin Muhair Al Ketbi
รมว.กระทรวงการลงทุน	Mohamed bin Hassan Alsuwaidi
รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการการคลัง	Mohamed Hadi Al Hussaini
รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการความร่วมมือระหว่างประเทศ	Reem bint Ebrahim Al Hashimy
รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการกลาโหม	Mohamed Bin Mubarak Fadhel Al Mazrouei

รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการผู้ประกอบการ

Alia bint Abdulla Al Mazrouei

รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการการค้าระหว่างประเทศ

Dr. Thani bin Ahmed Al Zeyoudi

รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

Maryam bint Ahmed Al Hammadi

รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการการพัฒนารัฐบาล

Ohood bint Khalfan Al Roumi

และกิจการอนาคต

รมต.แห่งรัฐ ด้านปัญหาประติษฐ์ เศรษฐกิจดิจิทัล

Omar Bin Sultan Al Olama

และ Remote Work Applications

รมต.แห่งรัฐ ด้านการศึกษาปฐมวัย

Dr. Sultan bin Saif Miftah Hamad Alneyadi

รมต.แห่งรัฐ

Hamad bin Mubarak Al Shamsi

รมต.แห่งรัฐ

Khalifa bin Shaheen Al Marar

รมต.แห่งรัฐ

Ahmed bin Ali Al Sayegh

รมต.แห่งรัฐ

Dr. Maitha bint Salem Al Shamsi

รมต.แห่งรัฐ

Sheikh Shakhboot bin Nahyan AlNahyan

รมต.แห่งรัฐ

Jaber bin Mohamed Ghanem Alsuwaidi

รมต.แห่งรัฐ

Noura bint Mohammed Al Kaabi

(ต.ค.2567)